

Kántor Zsolt

A pecsétek kertje

Apokalipszis-esszé

Ahol a síkok egymásba nyílnak
Ott a Bárány a Könyvbe írhat
És még azon kívül is
Felhasad egy burok
Azután forró nyirok
Ömlik a kráterekbe
A fény fekszik keresztbe
Ahol az álom egy ösvény
És átsétálsz rajta önként
Hogy tudd nincs több én
Csak te magad
Ki mások forrása vagy
De mint minden más
Ez is abszolút marad

És hogy megbecsüld
Meggpillanthatod a csűrt
A Magot személyesen
S a gabonát
Amit –
A Szent Lélek ad át